نوجوانانی مانند مونا و هلن تصمیمات خود را در فیس‌بوک بسیار دقیق می‌گیرند. آنها هویت واقعی خود را با شکل‌دادن و تغییرشکل‌دادن به آنچه که در مورد خودشان به‌صورت آنلاین فاش نمی‌کنند، آزمایش می‌کنند

خانه سالمندان زندگی می‌کند و به دلیل دلتنگی برای خانواده و همسر سابقش در تلاش برای یافتن دوستان جدید بود. به او یک ربات کوچک به نام My Real Baby داده شد.

او شروع به تعامل با آن کرد که انگار زنده است و حتی آن را به نام همسر سابقش نامگذاری کرد. او اکنون از این عروسک برای یادآوری لحظات خوبی که با همسرش گذرانده، استفاده می‌کند. او همچنین از عروسک برای بحث درباره طلاقش استفاده می‌کند. برای افرادی مانند اندی، پیوند با یک ربات می‌تواند تسکین روانی بزرگی ایجاد کند. همچنین می‌تواند آسان‌تر از برقراری ارتباط با افراد واقعی و شاید حتی بیشتر از این باشد. با این حال، وابستگی فزاینده ما به ربات‌ها پیامدهایی دارد. برای مثال، اگر یک ربات از کار بیفتد یا عملکرد نامناسبی داشته باشد، به‌ویژه احتمال آسیب دیدن کودکان وجود دارد.

نویسنده، این موضوع را در تعامل بین یک دختر ۱۲ساله به نام استل و رباتش به نام کیسمت (Kismet) مشاهده کرد. کیسمت به عنوان یک ربات شبیه انسان، نرم و لطیف، با چشمانی درشت و ویژگی‌های واقعی است. با این حال، هنگامی که استل در حال بازی با آن بود، دچار مشکل شد و فکر کرد به نحوی کار اشتباهی انجام داده است.

در نتیجه، استل احساس کرد کیسمت او را دوست ندارد، این ربات در پاسخ به اعمال او، خجالت‌زده عمل می‌کند(در حالی که به‌تازگی خراب شده بود). وقتی کودکان به ربات‌هایی وابسته می‌شوند که واقعی‌تر از غیرواقعی هستند، اگر مشکلی از نظر فنی پیش بیاید، ممکن است احساسات‌شان آسیب ببیند.

آیا روابط با ربات‌ها همیشه مثبت است؟

جالب است برخی افراد ممکن است مستعد نادیده گرفتن روابط انسانی خود به نفع روابط رباتیک باشند. برخی افراد ممکن است آن‌قدر با ربات‌های خود درگیر شوند که اطرافیان خود را فراموش کنند.

ادنا، ۸۲ساله که از ربات My Real Baby مراقبت می‌کند، وقتی ربات حضور دارد، از نوه‌اش گیل غفلت می‌کند. وقتی ادنا و گیل تنها هستند، ادنا می‌تواند روی نوه‌اش تمرکز کند. اما وقتی ربات وارد می‌شود، ادنا توجه او را به کودک معطوف می‌کند. ادنا می‌تواند آن‌قدر با ربات خود درگیر شود که اساسا درخواست‌های گیل برای توجه را نادیده می‌گیرد.

با این حال، برخی افراد حتی ممکن است بخواهند روابط انسانی خود را با روابط رباتیک جایگزین کنند. وسلی، ۶۴ساله که سه بار طلاق گرفته، یک نمونه است. او معتقد است همیشه به دلیل خودمحور بودن به دیگران صدمه می‌زند، اما با یک ربات، این مشکلی نیست. بنابراین یک ربات تعامل اجتماعی مورد نیاز را بدون خطرات فراهم می‌کند.

هویت‌سازی ربات‌ها

این روزها، مردم - به‌ویژه نوجوانان - بیشتر وقت خود را در اینترنت می‌گذرانند و یک هویت آنلاین خود می‌سازند.

اریک اریکسون، روان‌شناس رشد گفت بازی هویت، زمانی که افراد با شخصیت خود آزمایش می‌کنند، بخش مهمی از نوجوانی است. امروزه، به لطف فناوری، انواع فرصت‌های جدید برای بازی هویت وجود دارد.

افراد می‌توانند آواتارهایی ایجاد کنند که نمایشی گرافیکی از شخصیت فرد در بازی‌های ویدیئویی یا محیط‌های واقعیت مجازی است. سپس می‌توانند از آواتار برای کشف یا «آزمایش» شخصیت‌های مختلف استفاده کنند.

به‌طورکلی، سایت‌های رسانه‌های اجتماعی پلتفرم دیگری را برای بازی هویت ارائه می‌دهند. مونا، یک نوجوان، همیشه در حال به‌روزرسانی پروفایل فیس‌بوک خود است، زیرا می‌ترسد به اندازه کافی جالب به نظر نرسد. دوست او هلن با چالش‌های مشابهی روبه‌روست و از خود پرسیده است: «با چه کسی باید آنلاین دوست شوم؟ من واقعا می‌خواهم فقط دوستان باحالم را در لیست داشته باشم، اما با بسیاری از بچه‌های دیگر در مدرسه مهربان هستم.»

نوجوانانی مانند مونا و هلن تصمیمات خود را در فیس‌بوک بسیار دقیق می‌گیرند. آنها هویت واقعی خود را با شکل‌دادن و تغییرشکل‌دادن به آنچه در مورد خودشان به‌صورت آنلاین فاش نمی‌کنند آزمایش می‌کنند.

البته، حفظ هویت آنلاین می‌تواند استرس‌زا باشد، زیرا بسیاری از مردم نگران این هستند که چگونه تصویرشان به دیگران می‌رسد. پسران نیز تحت‌تأثیر قرار می‌گیرند. برد، زمان زیادی را صرف تکمیل شخصیت آنلاین «باحال» خود می‌کند. او احساس می‌کند باید بخش‌هایی از شخصیت خود را پنهان کند، مانند عشقش به هری پاتر، زیرا «غیرخوب» است. برد می‌ترسد اگر تمام علایق و ویژگی‌های مثبت خود را ننویسد، «باحال» به نظر نرسد، اما اگر بیش از حد لاف بزند، بیهوده به نظر می‌رسد.

چنین احساساتی بخشی عادی از نوجوانی است، اما جوانان درحال‌حاضر نوجوانی را در یک صحنه عمومی‌تر از همیشه تجربه می‌کنند. این می‌تواند استرس بیشتری ایجاد کند، زیرا هر اشتباهی که آنها مرتکب می‌شوند برای دیدن همه ثبت می‌شود.

آیا در دوران نوجوانی ساعت‌ها با دوستان خود با تلفن صحبت می‌کردید؟ امروزه نوجوانان بیشتر به‌جای تماس تلفنی به هم پیامک ارسال می‌کنند. حتی بزرگسالان نیز تمایل دارند کمتر از تلفن استفاده کنند، زیرا فکر می‌کنند تماس‌های تلفنی درحال‌حاضر بسیار سخت است. راندولف، که یک معمار است، می‌گوید: «اکنون که ایمیل وجود دارد، مردم انتظار دارند تماس پیچیده‌تر شود ... مردم انتظار دارند زمان‌بر باشد، وگرنه شما تماس نمی‌گرفتید.» تارا هم که یک وکیل است همچنین فکر می‌کند تماس‌های تلفنی باید فوری باشد، در غیر این صورت شما «یک ایمیل می‌فرستید».

مسلما، برای مثال، پیام‌رسانی فوری و ایمیل می‌توانند برای برنامه‌ریزی قرارهای ملاقات راحت‌تر باشند. لئونورا، استاد شیمی، همه قرارهای ملاقات خود را از طریق ایمیل، گاهی از ماه‌ها قبل تنظیم می‌کند. او بیش از حد شلوغ است که نمی‌تواند آن را در غیر این صورت انجام دهد، و همچنین متوجه شده است دوستانش نیز این کار را ترجیح می‌دهند.

به‌خصوص نوجوانان دوست دارند اغلب در طول روز پیامک بفرستند، زیرا این نوع ارتباط را آسان و راحت می‌دانند. الین ۱۷ساله می‌گوید برای هر شش دوست صمیمی خود حداقل ۲۰ پیام در روز ارسال می‌کند. او همچنین ۴۰ پیام فوری دیگر را از رایانه خود ارسال می‌کند. او فکر می‌کند ارسال پیامک آسان‌تر است، زیرا «زمانی که می‌توانید درباره آنچه می‌خواهید بگویید فکر کنید، می‌توانید با کسی صحبت کنید که در صحبت‌کردن با او مشکل دارید». بنابراین مردم کمتر با یکدیگر تماس می‌گیرند، اما انتظار می‌رود بسیاری از ما به لطف تلفن‌هایمان همیشه در دسترس باشیم.

آنچه خواندید نگاهی بود به کتاب تنها، کنار هم از تورکل. شری تورکل، دانشمند علوم اجتماعی و روانشناس بالینی، روابط مردم با فناوری را از زمان حرکت رایانه های شخصی اولیه در اواخر دهه ۱۹۷۰ مطالعه کرده است. او استاد مطالعات اجتماعی علم و فناوری در MIT و مدیر مؤسس MIT Initiative on Technology and Self است. ترکل نویسنده شش کتاب و سه مجموعه ویرایش شده پرفروش است. جدیدترین کتاب او، خاطرات همدلی روش خود را در «قوم نگاری صمیمی»، به زندگی خودش معطوف می کند، و نیروهای فکری و عاطفی که او را به زن و محققی که تبدیل کرده است، بررسی می کند.

تا به حال فکر کرده‌اید با بزرگتر شدن والدین‌تان چه کسی از آنها مراقبت می کند؟ شما؟ خواهر یا برادرتان؟ شخص دیگری؟ خب، بسیاری از مردم بر این باورند که روبات‌ها در نهایت مراقب ما خواهند شد

